

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τον κ. Υπουργό Οικονομικών

Θέμα: Η πολιτική της λιτότητας και τα αδιέξοδά της

Η κρίση χρέους, που πρώτη ξέσπασε στη χώρα μας τα τέλη του 2009, αποδείχθηκε πολύ ευρύτερη, με προεκτάσεις και επιπτώσεις στην οικονομία, την πολιτική και την κοινωνία όχι μόνο της Ελλάδας αλλά και πολλών άλλων χωρών. Μέσω αυτής αποκαλύφθηκε και το γεγονός, ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν διέθετε ούτε αποτελεσματικές ιδέες ούτε τους κατάλληλους μηχανισμούς να διαχειριστεί τις δυσκολίες που προέκυψαν. Οι λανθασμένες εκτιμήσεις και κινήσεις, η στενή προσκόλληση στο εθνικό και μόνο συμφέρον και όχι στο ευρύτερο ευρωπαϊκό ήταν που συντέλεσαν στην επιδείνωση της κρίσης σε όλα τα επίπεδα. Με μεγάλη καθυστέρηση άρχισαν να γίνονται κινήσεις για τη «διάσωση» των χειμαζόμενων χωρών και του ενιαίου νομίσματος, με τα γνωστά αποτελέσματα.

Η κρίση διευρύνεται. Η διαρκής επιδείνωση των θεμελιωδών μεγεθών – ανεργία και ύφεση – σε σειρά χωρών και στην ευρωζώνη στο σύνολό της δείχνει, ότι δεν μπορεί να υπάρξει αισιοδοξία όσο δεν ανακάμπτει η οικονομία. Η σκληρή αυτή αλήθεια απειλεί, για δεύτερη φορά μετά το αρχικό ξέσπασμα της κρίσης, με εξίσου σκληρές διαψεύσεις. Με την ύφεση και την ανεργία να καλπάζουν, η κρίση γίνεται αναπόφευκτα κοινωνική και πολιτική. Πριν από λίγες μέρες ξέσπασε στην Πορτογαλία μεγάλη πολιτική και κυβερνητική αναταραχή, με αφορμή την παραίτηση του υπουργού Οικονομικών και ο οποίος επικαλέστηκε την κόπωση και τη λαϊκή οργή από το εφαρμοζόμενο πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής. Ομολόγησε, ότι το πρόγραμμα δεν βγαίνει ή εν πάση περιπτώσει δεν είναι επαρκές για να αντιμετωπιστεί η κρίση. Το πρόγραμμα έχει ήδη εκτροχιαστεί επανειλημμένα, η ανεργία έχει εκτοξευθεί σε δυσθεώρητα ύψη, ιδίως στους νέους, η ύφεση καταστρέφει την πραγματική οικονομία, τα ελλείμματα και το χρέος δεν μειώνονται, η γνωστή συνταγή της λιτότητας δεν αποδίδει αποτελέσματα, η κοινωνία βράζει. Η Πορτογαλία ακολουθεί τον δύσβατο δρόμο της Ελλάδας.

Η πολιτική της λιτότητας, με οριζόντια μέτρα εσωτερικής υποτίμησης και με τον τρόπο που εφαρμόζονται οδηγεί τις ευρωπαϊκές οικονομίες σε αδιέξοδα. Η δοσολογία της λιτότητας ακυρώνει κάθε δυνατότητα οικονομικής σταθεροποίησης και ανάκαμψης, δημιουργώντας έναν φαύλο κύκλο οικονομικών ανισορροπιών σε καθοδικό σπινάλ. Η κρίση στην Πορτογαλία αναζωπύρωσε τους φόβους, ότι η ευρωπαϊκή κρίση χρέους αντί να υποχωρεί, συσσωρεύει όλο και περισσότερη εκρηκτική ενέργεια. Υπενθύμισε, ότι τα προβλήματα στον ευρωπαϊκό Νότο (και όχι μόνο σ' αυτόν), παρά τα αλλεπάλληλα προγράμματα «διάσωσης» και τα πακέτα «στήριξης», δεν έχουν λυθεί, έστω κι αν βρίσκονται σε καταστολή λόγω των επερχόμενων γερμανικών εκλογών. Η κρίση επεκτείνεται. Η πολύ υψηλή ύφεση και ανεργία εγκαθίστανται και σε άλλες χώρες-μέλη, όπως η Σλοβενία, αλλά και η Ισπανία και Ιταλία είναι στον προθάλαμο μιας μεγάλης ανοιχτής κρίσης – χρέους ή τραπεζών - η Γαλλία προετοιμάζεται για τον σκληρότερο προϋπολογισμό των τελευταίων τριάντα ετών, ενώ η αισιοδοξία για την τραπεζική ενοποίηση έχει δώσει τη θέση της στο φόβο της τραπεζικής εκκαθάρισης.

Η αδυσώπητη πορεία της πραγματικής οικονομίας στη χώρα μας αποσαθρώνει το κυβερνητικό success story και επαναφέρει τις εξελίξεις από την οικονομική στη ζώσα πραγματικότητα. Οι απολύσεις, που κατά χιλιάδες προετοιμάζονται στο Δημόσιο, χρησιμοποιούνται ως προανάκρουσμα απολύσεων και σε μεγάλους κλάδους του ιδιωτικού τομέα. Το πρωτοφανές βιαιότητας και ακραίας αναλγησίας μοντέλο ΕΡΤ, με τις αυθημερόν απολύσεις, προετοιμάζεται να εφαρμοστεί παντού. Οι απολύσεις «χρησιμεύουν», διότι η ανεργία είναι το ισχυρότερο εργαλείο μείωσης των μισθών. Στην Ελλάδα όμως ζούμε το τέλος του δικαιώματος στην εργασία. Η ακραία λιτότητα που έχει επιβληθεί σπέρνει ενδημική ανεργία στην Ελλάδα και σε όλο τον ευρωπαϊκό Νότο.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ
ΣΤ' Αντιπρόεδρος Βουλής των Ελλήνων

Η αισιόδοξη εικόνα, που επίμονα προβάλλετε, δεν στηρίζεται σε κανένα δεδομένο. Είναι πολύ συγκεκριμένη η εικόνα της κρίσης στη χώρα μας: 1,5 εκατομμύριο άνεργοι, χιλιάδες λουκέτα επιχειρήσεων, κατάρρευση των συστημάτων περίθαλψης και κοινωνικής ασφάλισης, δραματικές απώλειες εισοδημάτων. Πρόοδο θα αποτελούσε η επιβράδυνση του ρυθμού της ύφεσης και ο ρυθμός ανόδου της ανεργίας, αλλά ούτε κι αυτό από μόνο του θα μπορούσε να λύσει τα προβλήματα σε μια οικονομία που είναι εγκλωβισμένη σε ύφεση για έξι συνεχόμενα χρόνια. ΚΕΠΕ ΔΝΤ, ΟΟΣΑ προβλέπουν η οικονομία θα βρεθεί σε ύφεση και το 2014. Οι πολίτες θα συνεχίσουν να μην μπορούν να πληρώνουν έγκαιρα τους φόρους τους και να απειλούνται με κατασχέσεις. Η αγορά θα συνεχίσει να υποφέρει από την οξεία έλλειψη ρευστότητας, την οποία όπως αποδεικνύεται δεν επιλύει η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, ενώ μόνιμη είναι η αγωνία για τη λήψη νέων μέτρων σε κάθε νέο έλεγχο της τρόικας.

Η αντιμετώπιση της κρίσης μέσω της αυστηρής δημοσιονομικής λιτότητας στις χώρες που αντιμετωπίζουν δημοσιονομικά προβλήματα και υψηλό δημόσιο χρέος έχει φέρει τα αντίθετα από τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα. Το αποτέλεσμα των πολιτικών λιτότητας είναι η εμβάθυνση της ύφεσης, η έλλειψη ρευστότητας στην πραγματική οικονομία, η αδυναμία των επιχειρήσεων να προσφύγουν σε τραπεζικό δανεισμό, η συρρίκνωση της οικονομικής δραστηριότητας, η διαρκώς αυξανόμενη ανεργία.

Η μονόπλευρη εμμονή στην εφαρμογή αυστηρών πολιτικών δημοσιονομικών περιορισμών και λιτότητας, δίχως να συνοδεύονται από αναπτυξιακές παρεμβάσεις, επέτεινε τα αδιέξοδα της Ευρώπης και οδήγησε τις χώρες του Νότου, όπως την Ελλάδα, σε οξύτατη ύφεση και αποσάθρωση του παραγωγικού τους ιστού με καταστροφικές συνέπειες.

Ερωτάται ο κ. Υπουργός:

Όταν αυτές οι πολιτικές λιτότητας έχουν αποτύχει παταγωδώς, και σε όλες τις προβλέψεις τους, εσείς γιατί συνεχίζετε να τις εφαρμόζετε;

Αθήνα, 9 Ιουλίου 2013

Η Ερωτώσα Βουλευτής

Μαρία Κόλλια Τσαρουχά
ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων
Βουλευτής Ν. Σερρών